

DRUŽINSKI PRIJATELJ

POUČNO ZABAVNI LIST ZA SLOVENSKE DRUŽINE.

Izhađa dvakrat mesečno in sicer vsak drugi in četrty petek v mesecu.
Naročnina je za vse leto 3 krona, za pol leta 1 krona 50 stot.
Posamezne številke po tobakarnah stanejo 10 stotink.

D pise je pošiljati pod naslovom: Uredništvo „Druž. Prijatelja“ v Trstu, ul. Vincenzo Bellini št. 2, IV. n naročnino, oglase in reklamacije pravništvo: Rojau št. 4, (Ivan Gorjup).
Poštno - brailničnega računa št. 64.139.

To pisemce je za Te!

(Misli si da Ti piše oseba, ki Te ima najrajši in katero Ti najbolj ljubiš.)

Prišlo je pisemce

Pisano notri je:

Sedel sem za mizo, vzel pero v svojo desno roko, pomočil je v črnilo, globoko se zamislil in resno modroval, komu naj pišem in kaj naj pišem. Vedel sem, da je to pisemce važnega pomena, zato sem se trudil, da je spišem tako, kakor mi je narokovalo moje srce, pa tudi moja ljuba pamet. Komu naj pišem? Radovedni ste dragi čitatelji in mile čitateljice, kdo je neki on, ali ona, komur pišem. Ne bodite čisto nič ljubosumni, še manj nevošljivi. Moj odgovor je kratek: „**Tebi pišem.**“ Zato ravno Tebe prav pristrčno in ljubeznivo pozdravljam in prav milo, uludno in lepo prosim: „**Nezavrzi tega pisemca!**“

Do tu jepisemce zanimivo, od tu naprej pa bodi še bolj. Zato prosim Te beri do konca, beri do zadnje pike, beri pazljivo. Ko bodeš vse prebral, dobro premisli in tudi stori, kar Ti bode velevala vest. Če tega ne bodeš storil prijatelj moj dragi in ljuba prijateljica, potem — bom silno žalosten in potrtn — in kriv tega bodeš tudi Ti naročnik, kriva tega bodeš tudi Ti naročnica. Bodite tedaj vsi dobri in usmiljeni z menoj.

Mimogrede vprašam Te: „**Si li Ti že plačal „Družinskega Prijatelja“**“, ona mislim, da ga je že davno. Če nisi še tega storil, pa stori, kar hitro, ker drugače se bode ta „Prijatelj“ uježil in se držal černo kot kisla repa. Nihče od vseh naročnikov in tudi naročnic ni pač tako cigansko ubog,

da bi ne spravil vse božje leto treh kronic (3 K) skupaj. To ne pride niti en vinar na dan.

Pri tej priložnosti bi Ti rad pogledal v Tvoje lepe oči tako globoko, da bi moj pogled ostal v njih vpečaten za delj časa. Pogledal bi pa rad tudi v Tvoj žep, ne z namenom, da Ti kaj ukradem, ne, dolgih prstov nimam, bodi brez skrbi, temveč z namenom da pošlješ naročnino svojemu „Družinskemu Prijatelju“ tudi za prihodnje leto 1908 Tisti, ki more in ima kaj sreča, lahko doda naročnini tudi kak groš več. To ne bode morebiti za tobak, o ne, ne za nos in ne za dim, tudi za pijačo ne bo, temveč le za hrano in obleko „Družinskemu Prijatelju“ Meni se revež smili, ko vem, da ga je večkrat sram iti med ljudi, če ima v naglici zakrpane cunje na sebi, ali če izgleda, kakor da bi imel na leto 365 dni post. — Ne reci, bom jutri kaj dal, bom jutri plačala, se ga bodo že drugi usmili. To mojega „Prijatelja“ zelo boli. Tiste besede „jutri“, „potem“, „drugi“ mu vsak dan povzročajo mnogo solz.

Morebiti pa Ti niti ne poznaš dobro tega „Prijatelja“ Morda si ga le površno in zaničljivo ogledal, kakor reveža, kateremu se reče: „Pojdi v imenu Božjem“, pa se mu nič ne da. Ne tako. **Beri, vsega preberi, tega „Družinskega Prijatelja“.** Vsakokrat od konca do kraja in od kraja do konca. Ne izpusti ničesar.

Nekaj še bi Ti rad povedal. Priporočaj list tudi drugim.

Sedaj povej mi po pravici, kolikerim si do danes že priporočal in tudi priporočala „Družinskega Prijatelja“? Dan vesolja bi bil zame, ko bi vsak naročnik pridobil deset novih naročnikov in vsaka naročnica pa dvajset naročnic. No tega dneva bom težko kedaj ućakal, zato ker se

vsak dan čim bolj in bolj staram. Nemo- goče pa ni, če vsak priden čitatelj in mar- ljiva čitateljica vsaj še **eno osebo** dobi, ki si bode naročila „Družinskega Prijatelja“.

Čuj ljubi tovariš v Trstu, kadarkoli greš v tobakarno, kupi si „Družinskega Prijatelja“. boš videl, da Ti bode bolj ko- ristil kot tobak. In ti tovarišica, ki nisi na- ročena na „Družinskega Prijatelja“, da Ti prihaja na dom, ko greš v tobakarno kupit znamko, ne pozabi na „Družinskega Prija- telja“. Po gostilnah in kavarnah se „Prija- telj“, kar joka, če nihče ne povprašuje po njem. Po *društvi in čitalnicah* in družinah ni prave družinske sreče, če manjka „Dru- žinski Prijatelj“.

Da ne pozabim ene dobre lastnosti tega „Prijatelja“, ki bi ne bila za te preveč častna, Ti kar naravnost povem, da je zelo *radoveden*, pa ne zase, temveč radi tega, ker bi vse važne in lepe rači vsem v poduk in zabavo rad povedal. Torej *pišite temu svojemu „Družinskemu Prijatelju“*.

In tn zopet vprašam, si li že kedaj pisal Ti, in pisala Ti?

Združimo vsi vse svoje moči da po- magamo „Družinskemu Prijatelju“. To kar sem do sedaj debelo pisal Ti še en- krat drobno pišem:

Tebi pišem — — — Ne zavrzi tega pi- semca — — — Si li Ti že plačal »Družinskega Prijatelja? — — — 3 K — — — naročnino za prihodnje leto 1908 — — — tudi kak groš več (če imaš in moreš) — — — beri, vsega preberi — — — vsakikrat — — — priporočaj list tudi drugim — — — kolikoterim si do danes že priporočal in priporočala »Družinskega Pri- jatelja« — — — deset — — — dvajset — — — vsaj eno osebo pridobi — — — se li zani- maš po tobakarnah, gostilnah, kavarnah, društvih, čitalnicah in družinah za „Družinskega Prijatelja“. Ta »Prijatelj« je radoveden, zato pišite mu — — — Združimo vsi vse svoje moči, da pomagamo »Družinskemu Prijatelju«.

Roka me že boli od tega pisemca in zato bom k malu pri koncu. Oprosti mi, če sem slabo pisal. Moje srce bi že rado lepo pisalo, pa je težko pisati s srcem, no — pozdravi vse tiste, ki po meni povpra- šujejo in bi radi bili od mene pozdravljeni. Vreme je sedaj burno pa upam, da se to pisemce ne bode izgubilo na dolgem po- tovanju — — — do Tebe, da je pač ne bo burja odnesla.

Še enkrat Te pošiljam prav lepo in pristržno pozdravit in Ti želim vse dobro, kakor svojemu in Tvojemu „Prijatelju“. Ako bo kaj novega, pa piši. Željno pričakujoč ljubeznivega odgovora ostajam Tebi prevdani Tovariš „Druž. Prijatelja“ Z Bogom!

MLADOSTNE SANJE.

(SPISALA MILKA)

„Tempi passati“!
(Minoli časi)

Anka, jutri pride!

Ali ti je že pisal?

Da ravno danes sem dobila njegovo pismo. Najprvo gre v Ljubljano in potem k nam. Ti ne veš, kako nestrpno ga pričakujem. Veš kaj, to pa zaupam samo tebi govori nadalje Mara. Kaj mi sliš kako naj se oblečem? Ta-pa mi vedno pravi, da me vidi najraje v belej obleki. Nikar se mi ne smeji. Jaz ne morem nič zato, ker ga imam tako rada. Saj veš, da bi rada da me tudi on ljubi. Prepričana sem sicer, da on le bolj gleda na srce, nego na vnajnost. Rekla mi boš morda, da sem ne-pametna, da ga imam tako rada, kakor mi pravi moja sestra. Morda bo pa imela ona končno le prav. A njegovo prijateljstvo mi je naj- dražji zaklad. Saj je bil vedno tako prijazen tako prizanesljiv in tako blago srce ima tudi.

Šli sta po polju. Pred njima se razprostirajo visoki hribi obraščeni s temnimi smrečjimi gozdi. Listje na drevju trepeti in šepeta tja v dolino: čujte polni smo sladkega vonja pridite in uživajte lepoto planinske prirode.

Še le ko je solnce zatonilo za gorami ste se napotili proti domu.

Lahko noč Anka! Torej jutri mu gremo gotovo nasproti do bližnje vasi.

Lahko noč! Bodi brez skrbi.

Na pol je slonela na pol sedela Mara na divanu. Z desnico si podpira glavo in levica ji visi leno na divanu. Nje že od narave nekoliko otožni pogled je bil danes videti še otožnejši: znla je nekako motno pred se. Pred njo na mizi leži neka brzojavka. Nehote se zgane, pogleda na mizo in mehanično vzame v roke list in ga čita: Nepopisljivo bridek nasmeh ji zaigra okrog usten, ko položi brzojavko nazaj.

Prevara vse le prevara. In njene misli so se hitro vrstile ena za drugo. Vse le laž, vse le hi- navščina. Nikdar nisem mislila o njem kaj takega. In kako cinično ji zveni na uho beseda: „Hvala!“ Ne morem priti. Torej takšen konec mladostnih sanj V tem trenutku se je spomnila, kako jo je nekoč vprašal, kako se bo ta njena ljubezen kon- čala. —

Zamislila se je nazaj v prejšnja leta, kako je hodila v šolo, kako je bila v samostanu živahno dekletce, vedno razpoloženo za smeh. Nagajivost ji je sijala iz oči, vse ji je le kazalo mladost in veselje, še celo njena frizura kaže nagajivko prve vrste, tako ji je nekoč pripomnila umrla M. Brigita. In prišlo je drugače, iz veselega dekleta postala je bolj resna, nje obraz je izražal nekako sanjavost, oči niso več zrle tako veselo v svet, temveč postal ji je pogled nekako otožen, tako so ji rekle dobre nune v samostanu, še lansko poletje, ko jih je obiskala.

Prišla je dekliška doba. Tedne, mesece, leta morda je koprnela njena mladost po vzornej, pravej ljubezni. In prišel je on — — srečala ga je nekoč v Trstu. In nekaj je zakipelo v njenem srcu, ko sta se njuna pogleda prvič srečala. In tako je prišlo, da ga je začela ljubiti vsaki dan bolj iskreno. Mislila je, da ji ljubezen vrača. Osrečivala jo je že sama njegova bližina. In ta čas bila je Mara tako srečna. Vse mu je verjela. Zaupala mu vse, nikdar mu namenoma kaj zamolčala. A slučaj usode je hotel, da mu ravno najvažnejšo točko v njenem življenju ni precej povedala. Bila je tako srečna, da je pozabila na vso preteklost. Še le ko se je za nekaj mesecev ločila od njega, spomnila se je, da mu ni še vsega povedala. Sklenila mu je povedati ob prvej priložnosti ustmeno, če jo potem morda tudi napčno obsoja. — — —

In on — — — morda ravno to je vzrok, da ni prišel — da molči za vedno, — — — Morda so jo hudobni in škodoželjni ljudje oblatili in on jim verjame bolj nego njej. — On je ne pozna tudi po tako dolgem občeivanju ne. Nič ne de. V njej prebiva pač dvojna narava. On je ne umeje in tudi ne more umeti.

V glavi se ji vrte misli brezupne, v brezkončnem kolobarju. Nikjer izhoda, nikjer rešitve! Končano! končano! šepetajo ji neznana usta. Končano! Srce se ji krči bolesti največje tuge. Ta dogovorjen sestanek, je le po tolikih mesecih — razstanek — za vedno! Srce liho! liho! — Iz briši si vse iz spomina. —

Kje iskati tolažbe? V njegovo varstvo se je izročila pred pogubonosnim nevarnim velikomestnim življenjem. Hodila je vsak dan iz pisarne po ozkih smrdljivih ulicah. Vedno je hitela, da pride čimpreje v široke ulice, kjer vlada prelestno veselje zvečer. Strah jo je bilo onih temnih ulic. Vozovi so drdrali in ljudstvo je vrvelo mimo nje. Gospodje stari in mladi so hiteli mimo nje in jo merili z grdimi pogledi.

V takih trenutkih se je zamislila, kako lahko bi bila tudi ona »srečna«, kako lahko bi se tudi ona zabavala po gledaliških plesih, kavarnah itd.

kakor nje sovrstnice. A spomin nanj, pregnal ji je vse te razkošne misli.

Kam človeka pripelje tako življenje? In v takih trenutkih je sovražila vse te široke ulice, sovražila to ljudstvo, sovražila vso to nemo resignacijo, ki ne pozna prave resnične in čiste ljubezni, ampak le uživanje.

Ne, nikdar noče si na ta način omadeževati srce in dušo. In tem dalje je občevala z njim, tem bolj je spoznavala, da ne najdo prave sreče v razburkanih valovih tega razkošnega življenja, da ves ta mestni šum ne more izpopolniti praznote njene duše in ne utešiti srca koprnečega po nekej neznanej sreči. In sedaj jo je zapustil tudi on, ne zapustil temveč pahnil jo je od sebe, ker se je je naveličal. — Pa saj je to tudi moderno.

V sobo je stopila nje prijateljica vaška učiteljica.

Kaj pa ti je, da si tako nekako otožna?

Mara se poskusi hitro nasmeheliti, da prikrije otožnost, ki se ji je vzbudila v duši pri obilih spominov prevar in ji odgovori: Na misel mi hodi neka bajka o vrtnarju in belej roži, ki sem jo še kot malo dekletce tako rado poslušala od stare dekletke Mine in konečno jo naivno vpraša, kje je pa ostal vrtnar?

Povej mi jo, reče na to učiteljica.

In Mara začne pripovedovati, samo nekoliko izremenjeno.

Bi je lep mlad vrtnar. Iz obraza mu je sevala samo nedolžnost in milina. Oči je imel temne, kakor tudi lase. Imel je krasen vrt, tam na obali sinjega morja, kateri je bil poln raznovrstnih cvetic v živobojnih barvah in mamljivim vonjem. Negoval in gojil je vse jednako, za nobeno se ni posebno zanimal. Rože so cvetele in duhtele ter se veselile mladega življenja. Nekoč ko se je hotel malo odpočiti, je sedel na llop z zelenim mahom obraščeno, pod cvetočim jaskinovitim grmom. Solnce je sijalo in od vzhoda sem je pihal lahen zefir. Tičk so gostoleli in spevali pesen o ljubezni. Vsa narava je bila obsuta s cvetjem. Oko mu je strmelo vedno nekako bolešno tja nekam daleč — kjer je mir in sreča. Le tam pod svetlo brezo je stala čisto sama za se bela vitka roža, ni se radovala, ne iskala žarkih solčnih potjubov, kakor nje sestrice. Bila je tujka — med njimi, doma tam daleč, daleč v visokih planinah, kjer se sliši mlo petje gorskega pastirja, kjer solnce lepše in čarobnejše vstaja, nego tu na obali tega sinjega morja.

Nehoté pogleda belo rožo in bela roža je vstrepetala, ter mu nežno zašepetala: »ljubi in neguj me«. Od tega dne jo je mladi vrtnar gojil skrbno, varoval jo pred vročino in mrazom in sam ni vedel za kaj? In roža je rastla in rastla, na

polnjevala mehko ozračje s svojim prijetnim vonjem.

In nekoč, ko je bila bela roža v najlepšem cvetu, jo je zapustil vrtnar in šel po svetu. — Še enkrat je zadrhtela bela roža in vskliknila bolešno „ni ga več, ni ga več“. Samo ena sama kapljica biserne rose je padla iz cvetičnega peresca na tla. In bela roža je jela hitro veneti, ni jo oživljala več jutranja rosa, ni slišala več lepega ptičjega petja, povešala je glavico pred solnčnimi žarki — venela je — venela, dokler ni zvenela popolnoma.

Mračilo se je, — zvonovi so tam nekje v daljavi zaplakali, — lučka — je zaplapolala — pred Marijinim kipom, in Marino oko se je ozrlo na podobo žalostne Matere Božje. In njiu oči so se strnile v dolgem nepopisno žalostnem pogledu — — —

Sanje moje nadpolne
kam ste mi zbežale, kam
čujte klice duše bolne,
ki bi še verjela vam.

Odgovarjajo mi sanje:
Mé ne vrnemo se več,
vedi dobro, ker že dan je,
tudi naša moč je preč.

I. Slovenska umetniška razstava v Trstu.

Doživeli smo dan, ko se nam je tudi v Trstu predstavila mlada slovenska umetnost, ki išče šele svojih novih potov in ciljev. Čudna je bila njena usoda. Takoj ob svojem porodu — v mislih imam prvo in drugo umetniško razstavo v Ljubljani — je dobila hude batine od strani gospodov kritikov in našega umetniško „visoko“ izobraženega občinstva; tedaj je že lahko slutila, da bo morala biti hud boj za obstanek, kakor ga bijejo — sit venia verbo — njeni duševni očetje. Žalovala je na tihem, žalovala je globoko, ker jo je lasten narod, narod iz katerega je vzknila, tako mrzlo, naravnost sramotno vsprejel. Naj navedem le nekaj šlagerjev, ki so jih takrat gospodje kritiki napisali: neznanje anatomije, pomanjkanje plastike v posameznih umotvorih, kompozicija jim je španska vas in drugo. Občinstvo pa je govorilo pacarija, to ni nobena „kenšt“, tako bi znal vsak „malati“. Žalostno in in vendar resnično. — Zgodilo se je pa kmalu potem, da se je predstavila slov. umetnost na dunajskem salonu. Doma so seveda prorokovali črnogledi velik fijasko in blamažo, ki jo žadene. In kaj se je zgodilo? Našla je v očeh dunajskih estetikov veliko milost in zmagonosna se je vrnila v rodni kraj. Gospodo doma je bilo nekoliko sram, kajti blamirala se je ona, a ne umetnost.

Šele tuje je moral konstatirati, da je novo rojeno dete zdravo, v katerem polje trdno življenje. Ravnotako sodbo moramo izreči, ko imamo v duši celoten utis pričujoče tizaške razstave. Ne rečem, da stoje vsi umotvori na višini umetniške dovišenosti; to je stvar narave; med trnjenjem in osatom mahajamo najkrajšnje cvetlice. Preidimo k razstavi sami. Malenkosteno delo bi bilo, ko bi ocenjevali umotvor za umotvore. Ogledali si bomo raje posamezne umetnike in njih umotvore, ki vzbujajo posebno pozornost.

Slovenski umetniški klub »Sava« je častno zastopal Grohar, Jakopič, Jama Klein in Srncu so naši Monakovci, katerim je prešla izrazita monakovska umetnost in manira v kri in meso. Njih poteza je jasna, določna in karakteristična, ne bleda in prazna, a la dunajska. Peter Žinilek je bil gojenec petrograjske umetniške akademije, kjer mu je bil učitelj slavn rusk slikar Ilja I. Rjēpin. To so edini slovenski slikarji, ki razumejo, kaj je bistvo skice. Skicirati se namreč pravi, v najkrajšem času, z najenostavnejšimi sredstvi nekaj karakterističnega podati. Karakteristikon »Savanov« in modernega impresionizma, ki ga ni še nobeden slovenski kritik pogruntal, je ta, da dominirajo na njih slikah osnovne barve. Že Ruskim je prišel do rezultata, da imajo toni veliko večjo, intenzivnejšo svetlobno moč, če se prenašajo na platno samo čiste, osnovne barve. I Grohar je posebnost svoje vrste. Njegove poteze so drzne, naravnost titanske. Nič mu ni, če kupiči še tako grobo barvne plasti na platno; samo da doseže efekt. Velika umetniška moč in energija diha iz njegovih slik.

Prosim, pogledjte njegovega „Sejavca“! V kaki mogočni pozi keraka čez njivo, kakor rekrut, ki se uči „marsch eins“.

Človek pričakuje vsak hip, da bo zamahnil z roko in izročil seme materi zemlji. Če se oddaljimo od nje za par korakov, tedaj nam je šele jako kolorističen efekt te slike; ta pride namreč odtod, da se grobo nametane barve mešajo v naših očeh. »Ajda v cvetu« se mi zdi nekoliko ponesrečen eksperiment. Sliki „Za vasjo“ in „Sneženi metež“ ste jako dobro pogojeni. Na „Loškem kotu“ vidimo slikovito skupimo hiš, ki se tišče krog zvonika druga poleg druge; le nebo se mi zdi nekoliko preveč povdarjeno.

Isti barvni problem kakor Grohar obdeluje po svoje Rihard Jakopič, namreč: analizo barv. Moderni hodijo torej ravno nasprotno pot kakor klasiki, ki so barve sintetizirali t. j. zmešane na paleti polagali na platno. Neko nežno, fino čuvstvo je razlito čez Jakopičeve slike. Kako dobro je zadeta štimunga letnih časov na slikah jesen, zima, poletje! Zlasti na zadnji so kontrasti med toplimi

in mrzlimi barvami srečno ublaženi. Jakopič za metuje podrobno, natančno izdelovanje, on realizira svoje ideje v finih lahno izpeljanih silhuetah. Njegova umetnost je vizionarična, umetnost trenutnega, individualnega razpoloženja. Poglejte ono podolga slo človeško figuro Na samotnih potih*! To ni človek, to je samo ideja človeka, ki živi v Jakopičevi fantaziji.

(Konec prih.)

Iz kraja žalosti.

(Črtica)

Zunaj piha mrzel veter. Saj je ravnokar deževalo in noč je tudi že ena izmed zadnjih v Kimovcu. Ni toraj čuda, da je mrzlo. Nalakko sem imel odprto okno svoje sobe. Meni je bilo vroče in kri mi je silila v glavo. Ob mrzlem vetru sem se hladil, ki se je poigral z zaverami ob oknu. V vasi so po hišah že ugašale zadnje luči, — ljudje so se odpravljali k počitku — in v stolpu je že odbilo ednajst. Jaz pa sem le stal ob oknu, manjkalo mi je spanca. Mislil sem in mislil čemu in odkod ta vročica v licih — misli nisem mogel zbrati. In globoko tamo doli v duši se je oglašalo nekaj in me vznemirjalo. Odstopil sem od okna in šel k poklekniku; tam dobivam tolažbe in miru v žalostnih trenutkih. Pod križanega poklekнем in se zamislim globoko

Molil sem in si izpraševal vest, da bi izvedel kaj me vznemirja; hotel sem obenem opraviti tudi večerno molitev . . .

In glej vozelj! Tu mi vest očita nekaj, in baje radi tega ona razburjenost? Ni li mogoče dalje čez ta vozelj? Ne? Vest mi pravi, da ne. Prem šljuj! Križani, vse Ti hočem povedati in Ti me pomiriš, Ti, ki si kralj miru. Pomiril me boš in bom miren . . .

* * *

Poslušaj grešnika! Da, na pokopališču je bilo. V kapeli se je že odmolil za duše v vicah. Dvignili so mrljica in ga nesli v novo domovino. Dež je lil in veter pihal. Ob grobu se je zbrala množica. Stisnil sem se pod cipreso in molil za dušo pokojne, ki smo jo ravnokar izročili materi zemlji. In ljudje so jemali zemlje in metati pomalo na krsto. Jaz pa nisem vzel zemlje. Nad menoj je zašuštel cipresa. Njen vitki vrh se je klanjal nad svežim grobom in njenimi vejami se je igral mrzel veter

Čul sem, kako so se veje dotikale druga druge in si šepetale: „Glej tega, ta pride tudi

kmalu med nas!“ In proti meni so rekle: „Tudi tvoja krsta bo tako zdrknila v grob . . .“ Nejevoljen sem jim odgovoril: „Saj se ne bojim groba.“ Ne smem se bati smrti. Kaj imam tukaj? Kaj imam dragega bom izgubil, kar sem imel so mi vzeli! Tedaj, vaše družbe, o ciprese, se ne bojim.“ Čemu bi se tudi bal? Mar nismo ravnokar molili

„Jaz sem vstajenje in življenje? Da. On je življenje in vstajenje — in če pridem k Vam, ne pridem za vedno!“

In veje so obmolknile — le klanjale se se nad svežim grobom.

* * *

Stresel sem se. Nekdo se me je dotaknil nalahko. Spomnil sem se na pogovor cipres in sem se bal . . .

Povzdignil sem oči in pred menoj je stala — ona. Njene oči so bile živo vprste vame. Temne so bile in globoka žalost je vprašajoče zrla iz njih mi v obraz; ob dežnik je bila naslonjena. Z njenimi kostanjevimi lasmi se je poigral predržno mrzli veter, ki je ravno bil zapustil veje cipresine . . .

Nalakko je odprla usta in bolj vzdihnila nego rekla: „Ti, čez toliko časa in na tem le kraju.“ Da, to nekaj pomenja — na, mirodvoru sem nehote izgovoril in dostavil: „Oprosti tako je naše življenje.“ „Vem, moralo je biti tako“, je rekla in povesila glavico: „Oproščeno in pokopano je vse v tem le svežem grobu. Odpusti mi.“ Debela solza se je zasvetila v njenem očesu, svitla kot biser. Zdrknila je po glatkem licu kot zvezdni utrinek na nebu, in padla na zemljo še odprtega groba.

Pripognila se je, vzela rdeče prsti, vrgla v grob in brzih korakov odšla iz kraja žalosti. — Nem sem gledal za njo dokler ni izginila med križi in grobovi . . .

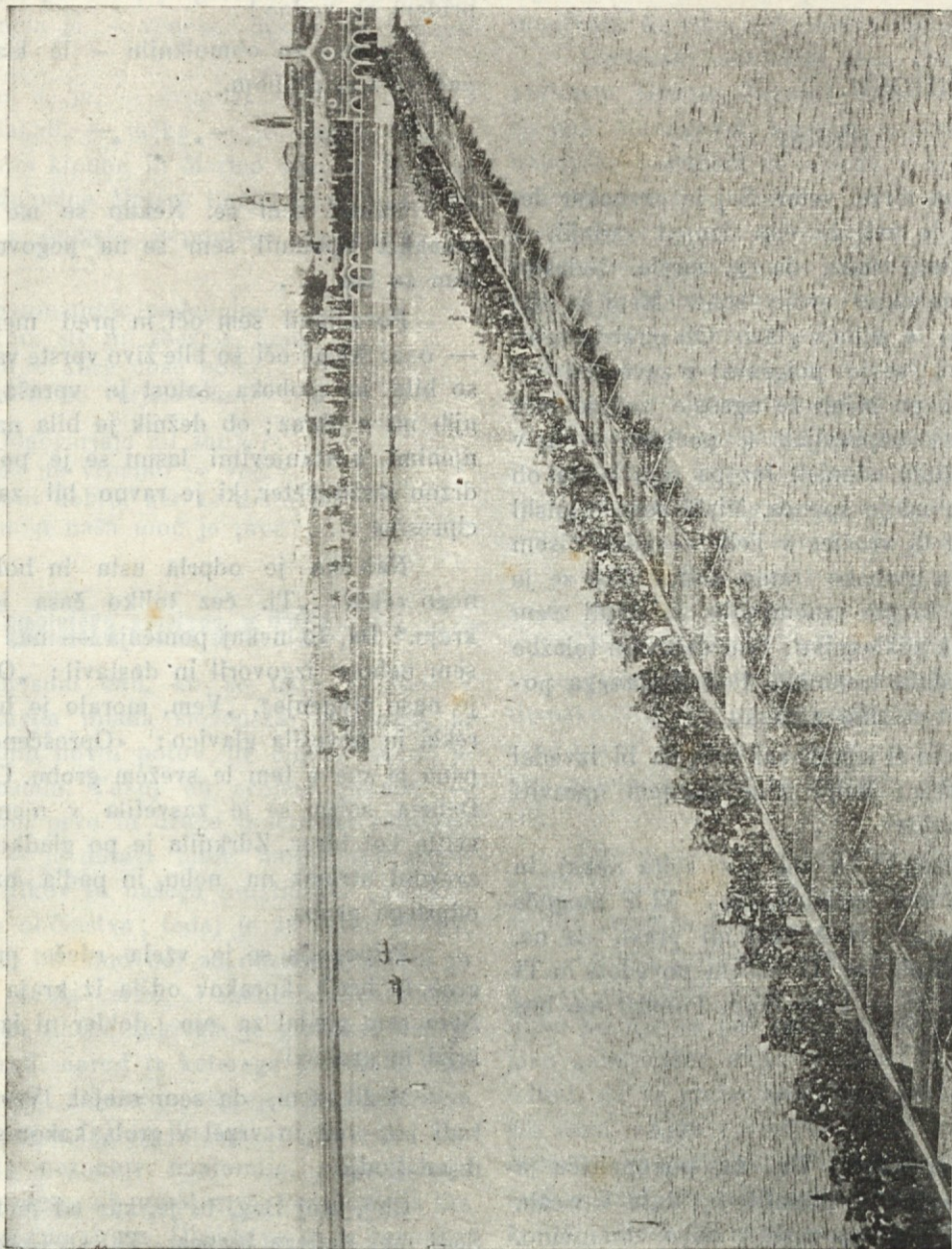
Mislil sem, da sem sanjal. Vzel sem sedaj tudi jaz prsti in vrgel v grob, kakor so to storili drugi ljudje . . .

Glej, moj Bog, to je, kar mi je tožilo dušo! Sodi me, svojega hlapca, Ti. O, Gospod prosim. Te spomni se, kaj sem molil tam ob grobu — na to se spomni in potem me sodi:

Gospod, če boš gledal na grehe, kdo bo obstal?

Zvonko.

BENETKE - Most na pokopališču.

Zakaj imajo kmetje manj kruha kakor gospoda?

Zakaj imajo kmetje malo kruha?
 Zakaj le repa in fižol se kuha?
 gospodi pa meso in kruh ostaja,
 brez dela po vrtovih se spréhaja;
 med-tem, ko kmet pri delu se poti,
 da sebe in družino prežvi.
 Pové resnico čudna zgodba — to
 če res je stara let že sto in sto.
 Preteklo je že mnogo let od one dobe,
 odkar je Eva zapeljana od hudobe
 sovraštvo sebi in Adamu nakopala,
 ko prepovedan sad je njemu jesti dala.
 Tedaj je Bog oba iz raja ven zapodil,
 oba je radi greha v smrt takoj obsodil.
 Še mnogo let na zemlji sta živela,
 sinov, hčera že svojih sto imela.
 Nekoč je nastopila huda suša,
 da posušila se je trava — ruša,
 ker mesecev že šest ni deževalo.
 Za jesti nič, — za piti ni bilo,
 ker dolgo časa dalo ni nebò,
 je tudi Evi kruha manjkovalo.
 Otroci njeni milo so jokali,
 rokè so k materi vsi stegovali
 proseč, naj ona kruha da
 gotovo še ga kaj ima.
 Ožono mati je odgovorila,
 da včeraj že, ves kruh je razdelila.
 Otroci pa še dalje so prosili
 naj prosi Boga, saj rad pomaga vsili.
 Odreči prošnje Eva pač ne more,
 saj materina ljubezen vse premore.
 Poklicala je skup otroke vse,
 zmed njih jih petdeset odbrala.
 Jaka'i zdaj noben zmed vas ne smè,
 tako je pol otrokom ukazala.
 Nato je pred Boga stopila,
 za kruh ponižno ga prosila:
 »Nebeški Oče! prosimo te lepo,
 ozre naj milo tvoje se oko
 na lačno mojo to družino,
 katera lačna pred teboj kleči:
 ker hraniš vsako ptico in živalo
 zato še meni ne odreči pomoči. —
 Glej! petdeset otrok klečečih pred teboj,
 katerim že pojemajo moči;
 obrni svoje mile k njim oči:
 in ne odreci njim kruhek svoj!
 Nato je Bog obilno kruha dal
 otrokom, za katere je prosila
 toda brez kruha — oni vsi so ostali žal
 vsi oni, ktere je pred Bogom skrila.
 Ko ona prišla je nazaj,
 začula strašni jok je zdaj.

Otroci „skriti“ milo so jokali.
 roke po kruhu k Evi stegovali.
 Ko vidi brez kruha pol otrok
 tedaj spozna pregrešek svoj,
 ko vidi „lačne“ pred seboj
 premaga tudi njo zdaj jok.
 Kako bi rada kruha dala
 pozabljenim otrokom tudi,
 Spet prositi se je bala
 misleč, da Bog bo na njo hud.
 Al zdaj ljubezen jo premaga,
 vsa solzna k Bogu se poda
 in prosi, naj še kruha da,
 Za kazen kruha dal ne-bo,
 občuti ona naj britko
 kako hudo se pregrešila
 ko pol otrok pred Njim je skrila.
 Nato Bog Evi zapove
 kar kruha prvim bo ostalo,
 če tudi bo le malo
 otroci drugi naj dobe — — —

Pojasnilo.

Za ktere prvo je prosila
 gosposki je oddelek ta:
 in revni kmečki ta —
 ki ga pred Bogom skrila. b Cvetkovič.

ZA KRATEK ČAS.

Ali se je prikupil?! Oče, (ki je svojemu sinčku napravil nalogo) No! kaj je rekel učitelj, ko si mu pokazal nalo-o? Sinček: „Ti si pa vsaki dan bol zabit“ je rekel gospod učitelj meni.

Rastresenost. Sinček: (svojemn očetu, ki je preračunaval obresti od svojih posojil) Početek naloge sem napravil: „Solnce posojuje svojo luč mesecu“ — sam nevem kakobi dalje pisal? Oče: „Ej po koliko obresti.“

Na lovu. Lovec vpraša na paši ležečega pastirja, če je videl kakega zajca. „O sem ga“, pravi pastir. „Kdaj si ga pa videl?“ — „O sv. Martinu, mislim, bo tri leta, kar je eden tu mimo tekkel.“

DOMAČI ZDRAVNIK.

Ljudje, ki sicer težko delajo, so pa vender vedno na zdravem zraku, ostajajo navadno čvrsti in zdravi, četudi po redkoma zauživajo mesne jedi. Po mestih pa ne more meso vsem dati ljubega zdravja. To pišemo radi tega, ker marsikdo napačno sodi, češ temu in onemu se dobro godi, ker vsak dan meso je

DRUŠTVA.

Moška Marijina družba v Trstu je imela svoj redni mesečni shod dne 3. novembra. Pevci so zapeli par pesmic, voditelj je imel govor: »Trojni obisk na pokopališču: a) Jezusov grob, b) grob naših ljudi na revnem domačem pokopališču, c) naš grob. Na koncu nam je voditelj prebral še pismo uda Štefana Erfolja iz Gradca. Vsi so bili veseli, ko so slišali tako lepe besede tega mladeviča. Fantje pogum, Marija vas ne zapusti tudi pri vojakihi ne.

Katol. slov. izobr. društvo v Trstu — je imelo svoje redno mesečno predavanje v ulici S. Francesco 15 I. Predavala sta g. Moškerc o časopisju, č. g. Ukmar pa o narodu in narodnosti. Velika burja, ki je ta večer ostro brila je marsikakega uda zadržala doma. Tembolj hvalevredni pa so oni, ki so prišli. Prihodnjic pridite vsi.

Družba sv. Mohorja. Če bi kdo želel letošnjih knjig, se pa ni lani vpisal, jih lahko dobi pri Novem Sv. Antonu po isti ceni za 2 K pod pogojem, da se vpiše za naprej (če je le možno).

Rafaelova družba v Trstu (Giacinto Gallina 6. t. od 12—1 ure). Če kdo želi kakih pojasnil glede izseljevanja, naj se obrne na njo. Uradnik biva v ulici S. Francesco 41. I. Aleks. Piasecki Dne 11. novembra v Ljubljani u tanovni shod vseslovenske družbe Sv. Rafaela.

Sv. Ivan. Na dan sv. Justa napravila je delavska organizacija na dvorišču gospodarskega društva na Frdeniču shod. Shoda se je udeležilo obilo ljudstva, toda, če rečemo, da je bilo na tem shodu 100 Svetoivancev, smo rekli dosti. Prvi je govoril predsednik organizacije g. dr. Mandič, ki j. strastno napadal socialno demokracijo in potem pa na kratko razložil program delavske organizacije. K besedi se je oglašil domači kapelan A. Čok, ki je prosil g. predsednika, naj jasno pove, kakšno stališče da zavzema delavska organizacija napram verskemu prašanju. To je prašal popolnoma mirno, ne da bi izzival. Odgovarjal je g. predsednik. Vsebina njegovega odgovora je bila ta-le: Delavska organizacija ni proti veri, se pa tudi zanjo ne bo potegovala; če je vera v nevarnosti, naj jo hranijo papež in duhovniki; sploh pa naj se o veri govori v cerkvi in ne na shodih. Odgovarjal je tudi podpredsednik del. organizacije Jaklič, ki je udrihal po tržaškem »Novem Listu«, po »lajbzornalu ljubljanskega škofa Slovincu« in po rojanskem kapelanu g. Hreščaku. Odgovarjal je tudi neki odbornik križmancic, ki je izustil sledeče besede: Varujmo se, da ne pridemo pod komando kap na tri vogle. Nič nimamo pričakovati od magistrata, nič od vlade, desetkrat manj

pa od farjev. V tem tonu je šlo dalje. Na nekatere teh opazk je svetoivanski kaplan reagiral. Rečemo le kdor tako govori, ta naj nikar ne reče, da ni proti veri — V nedeljo je pa imelo naše izobraževalno društvo prvo javno predavanje. Tudi to predavanje se je vršilo v gospodarskem društvu. Predaval je g. M. Moškerc, urednik iz Ljubljane. Najprvo je pozdravil najmlajšega člana Sl. k. s. Zveze v imenu Zveze, nato pa predaval o zgodovinskem razvoju delavstva. Na to predavanje je bilo poslanih neka otrok, da bi predavanje motili ali razbili kar se jim pa ni posrečilo, ampak predavanje se je popolnoma izvršilo. To naj izvolijo vzeti na znanje tudi tisti, ki so lagali, pišoči, da je ljudstvo razgnalo predavanje. G. Moškercu izrekamo vnovič zahvalo za njegov trud.

Ženska Marijina družba. Dne 4. t. m. imela je naša družba v armenski cerkvi mašo zadušnico za vse pok. družbenice in sorodnike družbenic. Obhajalo se jih je ob tej priložnosti 155 družabnic. O tej pobožnosti bi dejal, da je to ljuhezen, ki sega onkraj groba. — V nedeljo 10. t. m. imajo žene svoj redni mesečni shod 21. t. m. pa bo skupna ura čiščenja.

Marijin Dom V našem Marijinem domu se gibljemo. Na dan sv. Svetnikov nastopila je kot govornica družbenica Marija Turk. Bil je nekaki pozdravni govor ob koncu njenega triletnega delovanja kakor prednica v Marijini družbi. Zahvalila se je za zaupnost, katero so njej in dobrote, katere so izkazovale družabnice njenemu bratu misijonarju v daljni Kini spominjala se zelo ganljivo ranjkih sorodnikov, ki počivajo na pokopališču rojstnega kraja in prigovarjala družbenicam k spoštovanju do dušnih voditeljev in k medsebojni ljubezni. — V soboto na dan sv. Justa je voditelj razlagal versko resnico o vicah in bodril je družbenice, naj se pokojnikov kaj rade spominjajo posebno v tem mesecu z molitvami in dobrimi deli. Najlepši spomin, dejal je, ki naj dekle ohrani v tujini svojim pokojnim staršem, je — lepo čednostno življenje. ... Čebelica — to naše najmlajše dete — je dobro začela. Tri prve dni smo čez 200 K. nabrali. Kakor je videti se naša čebelica ne boji zime, ampak še le sedaj uhaja na zbir (biro). Cvetek, čeravno v pozni jeseni je našla obilo. Kakor kaže, upamo, da je nam ne odnese te ne ena prihodnjih zim. Nji treba se bati le zime — življenja. Zatorej na delo na delo dekleta. Nijedna naj ne bode brez »Čebelice«. Sprejema se denar ob nedeljah in praznihih popoldne od 4 in pol do 5 in pol v Marijinem Domu.

V nedeljo 10. t. m. čaka nas nov vžitek. Predstavljal se bode naši družbi primerna ig

sv. Cita. Které ne bo zanimalo videti zvesto in dobrosrčno Cito v živi podobi? Vsi ji nasprotujejo — a ona si pridobi ob koncu vsa srca. Po tej igri se priredi še šaloigra v treh dejanjih „Pri gospodi“. Šaloigra pomeni, da bo dekla Marija z rudečo „marelo“ povzročala mnogo smeha. — Dekleta delujte na to, da jih pride mnogo na to veselico. Začetek ob 5 uri. Ustopnina 20 vin. za one, ki so že uplačale kaj za prostore Marijinega Doma, za vse druge 40 vin. — Sedeži posebej Igru se priredita tudi prihodnja nedelja dne 17. t. m. K tej drugi predstavi se povabijo posebno žene, ktere k prvi predstavi ne morejo radi svojega shoda.

Zavod sv. Nikolaja se pristrčno zahvaljuje vsem usmiljenim dobrotnikom ki so priskočili na pomoč. Javlja se, da je naval deklet sedaj v zavodu tak, da se vseh ne more vsprejeti radi pomanjkanja prostora. Povprečno je deklet okolu 40, tudi večkrat do 57 jih prenočuje. To govori, kako je zavod potreben, a kako se ga pa malo podpira. Opozarja se slavna županstva naj strogo pazijo komu izdajajo poselske knjižice. Prihajajo dekleta mlade, še celo 11letne, brez nikakega spremstva in brez vseh sredstev.

Kako naj se pazi in brani ubogi tak otrok v tem našem velikem, za dekleta tako nevarnem mestu? Koliko je deklet, ki ne gredo nikakor brez potrebe služiti, ampak iz malenkostnih vzrokov. Zavod mora za vse to skrbeti in jim pre-skrbljati službe, a nihče ne misli, koliko denarja je treba v to, da se to zavetišče vzdržuje.

Slavna županstva prosimo, ko že dovoljujejo da dekleta prihajajo v zavod, naj malo poskrbijo, da se ob letnih računih spominijo zavoda sv. Nikolaja v Trstu, ki vzdržuje marsikatero dekle, ki bi sicer prišlo na ramene občine.

Vodstvo.

Trst. — Cerkev sv. Justa.

Trst. — Cerkev sv. Justa.

VREMENSKI PREGOVORI LISTOPADA.

16. Sveti Gal suhoten oznanjuje,

Da k letu suša nasleduje.

21. Kakoršno vreme Uršula prinese,

Tako se rada zima obnese.

Vinotoka če zmrzuje,

Pa prosenca odjenjuje.

Vinotoka veliko vode,

Grudna hudi vetrovi buče

Če nerado pada listje raz drevesa,

Je spomladi gosenc veliko in mrčesa.

Ako nerado drevje obleti

Marsikdo se zime že boji

Ako zgodaj listje z drevja pade,

So njive rodovitne rade

Listje če zgodaj odpade,

Sneg potem kmalu zapade.

Če blizu debela list obleta,

Nam dobro letino obeta.

Dež in mraz in sneg začeti živina,

Če nerada pašnik zapusti:

Če pod snegom travna bila ledina,

Se paseči živali škoda zdi

Ko žerjav leti na ptuje,

Brž se zima približuje:

Saj to je v Pratk res,

Če ravno laž je vmes.

ISKRICE. (NABRAL ŠTEVO E.)

Kdor sebe sam nič ne časti
od drugih hvale vreden ni.

Kdor sebi ne privošči sam,
privoščil bo tem manje nam.

Če s časom ne boš hodil v štric,
pohodil te bo časa stric.

Kdor se rad prepira,
srečo si podira.

Kjer upije mnogo se,
tam užitka malo je.

Neveren človek — mačka je,
pokri pred njim lonce vse.

Kjer si pustil svojo moč,
tam si išči še pomoč.

Komur vinarja ni mar,
ne bode krone gospodar.

Od vina često pokrepčan
pove ti mož kot modrijan.

Ne glej na to kar ta ti pravi,
ker misel druga v vsaki glavi.

Ne glej samo kaj govori
poglej, poglej če kaj stori!

Od dela človek se uči
a ne od modrih besedi.

Glej, kol ko ljudi je še
ki dobro, sladko govoré
a slabo vedoma store...

Ne misli še, da si učen
če kostanj tvoj je prav pečen.

Moder hoče biti vsak,
kdor res velik je bedak.

Vsak kraj ima navade svoje
vsak narod svoje pesmi poje.

Komur Bog ni sreče dal,
kovač ne bode je skoval.

Komur ni molitve mar
tak naj bi postal mornar.

Kdor se delati boji,
tak naj le doma leži!

TO IN ONO.

Polente snejo v Italiji 33 milijonov hektolit.
30 je pridelajo doma, 3 pa je dobe iz Amerike,
od koder je prišla polenta k nam. Turščico so
Amerikanci imenovali «mahice».

Italija ni vsa italijanska, ker živi v nji

350 00 Slovencev

100.000 Francozov

12.000 Nemcev

110 000 Albancev

58.000 Grkov

10.000 Katalanov

ZA UČENE LJUDI.

Od kod človek? Prof. Gaetan Gibelli išče v
morju ribe, ki bi bile podobne človeku ker misli,
da je izmodroval iz človeške krvi, (ki da je le-
morska voda) izvor človeka iz morske vode. Ta
„znanost“ je pa res vodena. Bolje bi bilo, ko bi
ta profesorček se dal poučiti od kakega šolskega
otroka, ki že zna, da je Bog človeka vstvaril po
svoji podobi in mu vdihnil neumrljivo dušo.

KNJIŽEV. IN UMETNOST.

Slovenska umetniška razstava Na drugem
mestu prinašamo danes izvirno poročilo našega
vrlega sotrudnika.

Ples Knjižico so priporočili še nadalje:
Novi List, Gorica. Primorski List Slovenski Go-
spodar. Glasnik Najsv. Sre, Bogoljub. Vrtec, Čas.
Katoliški List Eucharistia, Dolenjske Novice.

Zadnja kmečka vojska Šenoa. To velezani-
mivo zgodovinsko povest kar najtopleje priporo-
čamo. Dobiva se v Kat. bukvarni v Ljubljani. —
Cena 1 K 60, v lični vezavi 2 K 20.

Pozor: Knjižica „Ples“ vezana. 1) za knjiž-
nice 1 K 40 v. 2) prav elegantno (za darila)
1 K 60 v.

JESEN

(Speval Stanislav Žitko)

Jesen spet objela je svet
mro trate, mre pisani cvet
in drevje zeleno popreje,
zdaj kaže ogoljene veje . . .

Pred kočo počiva mož star
zamišljen v pomladi je čar
pogled pa mu sili v daljavo
kjer smrt poljubuje naravo.

Spomin se mu lep porodi
na groblju uničenih dni
na dobo, ko bili smo mladi
in igrali se na livadi.

Jesen gre, že veter leden
podira poslednji cvet njen . . .
Znaj starec, le kratka še doba
te loči od hladnega groba.

NOVICE.

Iz Kozjega na Štajerskem. Gospodarsko bralno društvo je priredilo dne 20. vinotoka pri Gučku šaljivo burko: »Pravica se je izkazala«. Igralci so kaj dobro izvršili svoje vloge ter pokazali, da kozjanski mladeniči tudi nekaj znajo. Vsa čast in hvala našim mladim igralcem. Smeha je bilo na cente, posebno pri šaljivi pošti. Le pogumno naprej! — Dne 3. listopada je zopet isto društvo obhajalo svoj 10letni obstanek. O katerem pa natančneje prihodnjič. — Dne 27. listopada zvečer sta razsajala dva pobalina G. in P. pri Klakočanju v Podsrečki župniji tako grozno, da sta bila prišla pod ključ. Sedaj premišlujeta pamet, ki je bolja kot žamet.

Iz Sežane. Minoli ponedeljek smo imeli visokega gosta v naši sredi. Prišel je namreč tržaški namestnik Hohenlohe se zahvalit, ker je bil sprejet pred kratkim za častnega občana. Pri tej priliki je obiskal tudi cerkev, kjer je nekoliko klečal, in šolo.

V petek, praznik vseh Svetnikov se je ljudstvo iz Sežanske župnije zbralo na pokopališču. Je namreč navada, da se za te praznike okinčajo grobovi. Skoraj na vsakem grobu je gorelo zvečer mnogo sveč, tako, da je vse pokopališče bilo v lučicah. Večer je bil prijazen in tih, kakor da bi znal, da je predvečer »vernih duš«. Ob 6. uri so prišli pevci in zapeli znane tri nagrobnice: »Na grobeh«, »Nad zvezdami« in »jamica tiha«.

V Sežano dobimo en bataljon vojakov, ki bodo stanovali v Starem gradu*.

Slovenskih časopisov je sedaj 69, med njimi pet dnevnikov in sicer trije na Avstrijskem, dva da v severni Ameriki.

Srce na desni strani. 28letnega Avakumovića iz Mođa na Hrvaškem je preiskal zdravnik in našel, da ima srce na desni strani.

Hud potres so imeli v južni Italiji. V mestu Terrizzano je zgubilo življenje okoli 200 oseb. Mnogo mrličev so izvlekli izpod razvalin. V več italijanskih mestih je napravila povodenj silno veliko škode. Ob reki Pad je 500 družin brez strehe.

Dekanijska konferenca za duhovščino trž. dekanije se je vršila v sredo ob 2 in pol popoldne. Vdeležilo se je 26 duhovnikov pod predsedstvom g. dekana Fabrisa.

Prazne vere so še vedno razširjene med ljudstvom. Skoro neverjetno je, da nekateri prepisujejo in širijo med ljudstvo »sanje Matere Božje ali pa »zdravo pismo našega Gospoda J. Kr.« in druge take prismođarije. Take reči vržite v ogenj! Najbrže spregovorimo o tem bolj obširno v eni prihodnjih števil.

Za Salezijance. Deželni šolski svet v Genovi je soglano sklenil zopet otvoriti prekorsni salezijanski zavod v Varazze, katerega se liberalci tako nesramno in lažljivo obrekovali.

Slovenka šola v Aleksandriji. — Po prizapevanju našega rojaka P. Benigna se je ustanovilo v Aleksandriji šola za slovensko in hrvatsko mladino. Konzul je delal težave. V sredo popoldne je deputacija dr. Sušteršič, Vuković in aleksandrijski odvetnik dr. Wolf prosila ministra zunanjih stvari A. Arentthala npravne in gnotne podpore za to šolo. Minister je deputaciji izrazil svoje veselje nad šolo in obljubil svojo podporo.

Slovenka izginila v Aleksandriji. — Osemnajstletna Adele Batistič iz Zg. Vrtojbe je pred 14. dnevi zapustila službo v Moharrembeyu ter prišla na stanovanje k rojakinji Ani Stepančič. Popoldne istega dne je šla, kakor je rekla gospodinja, k šivilji — pa je od tedaj ni več nazaj. Izginila je neznano kam. Vse iskanje je brez uspeha. Sumi se po pravici, da je prišla v roke brezvestnemu zlobcežu. Njena obleka in druga prtljaga je pri gospodinjini Ani Stepančič.

Slovenska umrla v Aleksandriji. Marija Janež iz Tolmina, stara 54 let je umrla dne 19. okt. previdena s sv. zakramenti. Pokopana je bila v nedeljo 20. t. m. popoldne ob 1½. Za pogrebom je šlo veliko Slovenk. N. p. v. m.!

KOLEDARČEK.

November

10. **XXV. pobinkoštna nedeja.** (Evangelij: Opšeniči in ljuliki.) Andrej Avel, sp.; Trifon, muč. — 11. ponedeljek. Martin, sk.; Mena, muč. — 12. torek. Martin pap. muč.; Sivin, sk., muč. — Danes je prvi krajec ob 6 uri 12 min. zvečer. Upati smemo lepo vreme, — 13. sredo. Stanislav Kostka, sp.; Didak, sp. — 14. četrtek. Jozafat Kunč, sk. m.; Sarapijon, m. — 15. petek. Leopold, vojvoda; Jedert, dev. — 16. sobota. Edmund, sk.; Otmar, op.; fidei i j sk. — 17. **XXVI. pobinkoštna nedelja.** (Evangelij. Prilika v gorčičnem zrnu) Varstvo Dev. Mar. Gregorij, sk.; Viktorija, muč. — 18. ponedeljek. Odon, op.; Evgeu, sp.; Hilda. — 19. torek. Elizabeta, kr., Poncijan, pap. muč. — 20. sredo. Feliko Val. sp.; Edmund, kr. — Danes je ščep ob 1 uri 2 min. popoldne. Upajmo še. — 21. četrtek. Darovanje D. M. (Mati boja od zdravja); Kolumban, sp. — 22. petek. Cecilija, dev. muč.; Maier, muč. — 23. sobota. Klemen, pap. muč.; Felcita muč.

DAROVI.

Zavod sv. Nikolaja; v mesecu septembra so poslali dobrotniki sledeče kronske svote: Inglič Jerica. Trst 3, Jaklič župnik Prežganje 5, Dr. Lečjak katehet Ljubljana 10, Vidmar župnik Krašnje 2, Jurčič Josef nadžupnik Vuzenica 20, Sirak Matija župnik Boh. Belo 2, Dr. Jenko Bizjak Ljubljana 2, Neimenovana Trst 10, Mrak Matija župnik Boh. Belo 3, Rozman Jurij Kovor Podnart 3, Kepec Fr. župnik Česnjicah 2, Budin duhovnik Sočrga 3, Župnijski urad Slovenj. Plojbrugs 2, Župni urad sv. Jakob v Slov. Goricah 12, Dr. Krašovic odvetnik Celje 4, Luko Svetec c. kr. notar Litija 5, Lukmayer Fr. župnik sv. Jost 3, La rič F. župnik Logatec 4, Javšovec Fr. Suprior Misjonar Ljubljana 10, Berlan župnik Dobovec Trbovlje 2, Čedilnik Ivana nabrala Šmart. pod. sv. Doro 5, Župnijska Žabnica pri Škofji Loki 6, Lončarič Jozef župnik Trbovlje 2, Ramovš Jer. župnik Polanc nad Škofjo Loko 10, Schweiger Franc Leskovec 10, F. V. po. č. gos. Tul-u 10, Vilman župnik Ljubno 3.40, g. Kocmur A. Ljubljana 10, Kapl n Ant. župnik Medgorjah 2, gč. Breščak Alojzija 5, gos. Svečnik Marija iv. Peter 5, Gaspersič Marija Ivača 2, Hladnik župnik Košana 2, Koritnik Rezika Senožec 6, Katarina Čopi Trst 1, Kern Urška Trst 1, Jug Liza Trst 1, Novak Josef župnik Dragotuš 2, Dr. Ros Frane c. kr. prof. Gorica 5, Zupanec Jakob Gotovlje Žalec 1, Sancin Josef župnik Predloka 4.20, Kavalič Ivan župnik Škedenj 3, Koru a Ivan župnik Klana

5, Lenasi Karol župnik Šmihel pri sv. Petru na Krasi 5, Sila Matija dekan Tomaj 5, Kalar V. M. Reki p. st. Paul Stoj 3, Korošelj Fr. Kap. Šoštanj 2, Schivitz Karol župnik Gradenege 1, Petek Andr. župnik sv. Križ p. Litiji 10, Omers župnik Sežana 4.

Ženska marijna V okt. družba Trst. 64.47, Trizz Josip župnik Velden 3, Kunej Jos. žup. v zgornji Ponikvi 1.28, Novak Jozef. žup. Povir 10, Slavec Ivan žup. Opčina 3, Normali Brezovica 3, Logar Rajko ekspozih Pregrajo 4, Kemr Fren župnik Marežige 4, Dr. Hrašovec c. k. sodnik v p. Graz 5, Serajnik Volbenk Liš 3, Župni urad Kastobana 5, Skočir August Kurot v Bolnišnici Gre 10, Dr. Murko N. profesor Grac 1, Županstvo Škofjajloka. 2, Smodej F. in Bojšljn Škofjivdvor 3, Pirez Valentin ob oke 2, Debevec Iv. žup. Budanje 2, Gregorčič Simon žup. Sedlo 10, Zupančič Marjeta Trst 3, Bandek Heleni Ljubljano 4, Dr. Janežič profesor Ljubljano 5, Potokar Gregor. žup. Bočni Stvjer. 6, Ušaj Josip Kurot Banjsice 2, Cizej Fran Solzijan žup. Šmartnem pr. Velenju 3, Gomilšak Gerte Gradec 4, Župni Uad Kastan 3.

Zavod sv. Nikolaja. Račun meseca septembra 1907.

Dohodek.

Darovi 238 68

Posredovalnina 55

Udnina 14 40

Skup 308 06

Trošek.

Primanjklaj augusta 250 49

Pošta in pisarna 43 70

Kurjava, rasvetjava 22 58

Plači osobji 44 —

Hrana zadru. osobju 20 —

Perica 5 27

Skup. 385 97

Dohodek 308 06

Primanjklaj 77 91

Za mesec oktober:

Dohodki.

Darovi 187 75

Udnina 27 —

Posredovalnin 70 —

Skup. 284 75

Trošek 20 49

Ostala 14 26

Trošek

Primanjklaj septembra 77 91

Tiskarni za okrožnica 40 —

Kurjasa in rastveltava 11 88

Peniza 4 30

Pisarna 2 40

Placa g. Žitnik 24 —

Sere 20 —

Hrana drus osobju 20 —

Skup. 200 49

M. Grom blagajničarka.

ZA VARSTVO IZSELJENCEV.

Ne v Avstralijo! Zakaj ne? I dor je v bog in ne pozna angleškega jezika, naj ne gre v Viktorijo (Avstralija). V Nord-Queenslands-u pa ni podnebje za nas. Krčmarji, ki prinesejo seboj že 7 000 kron, si bodo morebiti kaj pomagali, drugi pa ne. Zemlja je draga in malo rodovitna.

Ne v Srednjo Ameriko! (Nikaragua) Tu je podnebje neugodno in stališče izseljencev zelo žalostno. Konzul je v stanu le malo pomagati. Ne verujte sleparjem.

Ohčni zbor avstrijske Rafaelove družbe boče na Dunaju dne 17. t. m.

Ne v Afriko (Transval). Nihče ni sprejet v Transval, ako ne zna pisati niti enega evropskega jezika — in ako je na slabem glasu (posebno ženske).

NAŠE SLIKE.

Benetke. — Most na pokopališču Beneški mirodvor se nahaja na otoku, do katerega se je treba peljati z gondolo (ladjo). Ne dan vseh vernih duš pa se priveže ladja k ladjici tako tesno, da se ča po čez deske in tako nastane pravcat most, ker vrvi mnogo ljudi do grobov svojih dragih.

Trst Cerkev sv. Justa. Prva podoba nam kaže mozaikin okrasek zadelj za oltarjem Najsv. Zakramenta, druga pa (iz VI. stoletja) dva apostola v istem slogu. Naslikanih pa je vseh dvanajst apostolov.

UGANKE.

Voda se radi mrzlo spreminja v led, led pa v vodo, če nanj pritisne gorkota. Prav sta jo rešila J. C. Fünsterwald (Trst) in pa Mihael Pušišek (Kozje).

NOVI UGANKI.

1. Vse jezike na svetu zna pisati, nobenega pa ne zna čitati.

2. Ribič je delj časa ribe lovil, pa niti ene je ni vlovil, vendar ni šel prazen domov, nekaj je že vlovil. Kaj? Poglej v koš, pa kar obrni in pred seboj imaš, kar je bil ribič vlovil.

LISTNICA UPRAVNIŠTVA.

Berite danes naš uvodni članek — in storite svojo dolžnost!

A. Kako sva čuj, mi dva sam prišla v list?

B. Ker čudna sva oba ti pesemist *) in dobrega srca jaž optimist **).

*) ki sodiš vse le slabo

**) ki sodim vse le dobro.

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Poet. Pošljite, kar imate, toda ne smete nobene črke izpustiti. Merite in tehtajte sloge. V pesmih ne maramo apostrofov.

Bogdan v. Prvi del črtice „Morje“ je dober, a drugi pa ni za rabo. Uríte se še.

Piscar „Razbojniki v jezuitskem samostanu“. Svetujemo Vam, da mnogo, mnogo čitate slovenskega berila. Vaš slog je nekako trd in okoren, zdi se nam, da se niste temeljito učili slovenščine in morebiti vzrastli med tujimi ljudmi. Tedaj slovnico v roke in pa slovensko berilo seveda morate tudi govoriti. Kjer koli je priložnost, tudi slovensko. Va a vas bo izpopolnila.

Atila: Obraze nadaljujte.

Ples. Ta po obliki in vsebini moderna knjižica se naroča: „Družinski Prijatelj“ Trst Vincenzo Bellini 2. IV.

Pisatelj je sestavil knjižico iz velike ljubezni posebno do mladine. Oziral se je na vse, samo da reši mlade ljudi pred pogubo in da dvigne one, ki so zgrešili pravo pot.

To berilo je za vsakega, za mlade in stare, za prijatelje in neprijatelje plesa. Korist bode imela od knjižice preprosta nedolžna šolska deklica, kakor tudi najbolj razposajena pokvarjenka. Starišem, ženinom, nevestam, učiteljstvu, duhovščini, vzgojiteljicam, Marijnim družbam, izobraževalnim društvom, knjižnicam, vsem je dobrodošla.

Fantje in dekleta berite to knjižico, ki ne govori le o plesu, temveč o čednostih mladine sploh in o nevarnostih, ki ji pretê.

Papir je lep in močan, tisk razločen in čist, okraski so moderni, oblika žepna.

Iz moralnega, zdravstvenega in socialnega stališča mi knjižico prav toplo priporočamo.

CENA 70 vinarjev (brez pošte.)

Najlepša prilika

za varčevanje!

Najsigurnije naložen denar!

Ljudska hranilnica in posojilnica

za tržaško občino pri sv. Ivanu pri Trstu.

Registrovana zadruga z neomejeno zavezo

Sprejema hranilne vloge tudi od neudov in jih obrestuje po

4 1/2 0/0

Darke plača hranilnica sama.

Za varnost vlog jamčijo utje (280) z vsem svojim premoženjem v znesku približno en milijon kron in pol.

Za večje vloge se tudi dajo višje obresti po ustnem pogovorom s stranko. — Hranilnica in posojilnica je pod nadzorstvom svetovivanske duhovščine. — Hranilne vloge sprejemata za našo hranilnico v Trstu č. gg. Frančišek Guštin in Hadrijan Brumen. — Vsak krščansko misleč Slovenec naj vlaga svoj denar le pri „Ljudski hranilnici in posojilnici pri sv. Ivanu pri Trstu.“

Najugodnejši pogoji!

Svoji k svojim!

Vsaka
konkurenca
je
izključena.

Mizarska zadruga v Gorici (Solkan)

tovarna pohištva s strojevnim obratom
priporoča slavnemu občinstvu svojo **zalogo pohištva**

Album
pohištva se
pošilja
brezplačno.

prej **Anton Cernigoj**

Via dei Rettori št. 1 (Rosario) tik cerkve Sv. Petra — Trst

Največja tovarna pohištva primorske dežele

Pohištvo se izdeluje solidno, trpežno in lično, in sicer samo iz lesa, posušenega v tovarniški sušilnici s temperaturo 60 stopinj.

Prodaja
se tudi na
mesečne
obroke.

Zastopstva v
Trstu, Splitu
in Aleksandriji
(Orient).